

מסכת מנחות

פרק ד

א. התכלת אינה מעכבת את הלבן, והלבן אינו מעכב את התכלת. תפלה של יד אינה מעכבת של ראש, ושל ראש אינה מעכבת של יד. הסלת והשמן אינם מעכבין את היין, ולא היין מעכבן. המתנות שעל מזבח החיצון אינן מעכבות זו את זו:

ב. הפרים והאילים והכבשים אינן מעכבין זה את זה. רבי שמעון אומר, אם היו להם פרים מרבים ולא היו להם נסכים, יביאו פר אחד ונסכו, ולא יקרבו כלן בלא נסכין:

ג. הפר והאילים והכבשים והשעיר אינן מעכבין את הלחם, ולא הלחם מעכבן. הלחם מעכב את הכבשים, והכבשים אינן מעכבין את הלחם, דברי רבי עקיבא. אמר שמעון בן ננס, לא כי, אלא הכבשים מעכבין את הלחם, והלחם אינו מעכב את הכבשים, שכן מצינו, כשהיו ישראל במדבר ארבעים שנה, קרבו כבשים בלא לחם, אף פאן יקרבו כבשים בלא לחם. אמר רבי שמעון, הלכה

כְּדַבְּרֵי בֶן נָנָס, אָבֵל אֵין הִטְעָם כְּדַבְּרֵיו, שְׁכָל הָאָמור בְּחַמְשׁ
הַפְּקוּדִים, קָרַב בַּמִּדְבָּר. וְכָל הָאָמור בְּתוֹרַת כְּהֻנִּים, לֹא קָרַב
בַּמִּדְבָּר. מִשְׁבָּאוֹ לְאֶרֶץ, קָרְבוֹ אֵלָיו וְאֵלָיו. וּמִפְּנֵי מָה אָנִי אוֹמֵר יִקְרְבוּ
כָּבָשִׁים בְּלֹא לָחֶם, שֶׁהַכָּבָשִׁים מַתִּירִין אֶת עֲצָמָן בְּלֹא לָחֶם. לָחֶם
בְּלֹא כָּבָשִׁים, אֵין לִי מִי יִתִּירָנוּ:

ד. הַתְּמִידִין אֵינֶן מְעַכְבִּין אֶת הַמוֹסָפִים, וְלֹא הַמוֹסָפִים מְעַכְבִּין אֶת
הַתְּמִידִים, וְלֹא הַמוֹסָפִים מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה. לֹא הִקְרִיבוּ כָּבֵשׁ
בַּבֶּקָר, יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֶרְבִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵימָתִי, בְּזֶמַן שֶׁהָיוּ
אֲנוּסִין אוֹ שׁוֹגְגִין. אָבֵל אִם הָיוּ מְזִידִין וְלֹא הִקְרִיבוּ כָּבֵשׁ בַּבֶּקָר, לֹא
יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֶרְבִים. לֹא הִקְטִירוּ קֹטֶרֶת בַּבֶּקָר, יִקְטִירוּ בֵּין
הָעֶרְבִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְכֵלָה הִיָּתָה קֹרְבָה בֵּין הָעֶרְבִים, שֶׁאֵין
מִחְנֹכִין אֶת מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב אֲלָא בְּקֹטֶרֶת הַסַּמִּים, וְלֹא מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה
אֲלָא בְּתִמִּיד שֶׁל שֹׁחַר, וְלֹא אֶת הַשְּׁלֶחָן אֲלָא בְּלָחֶם הַפָּנִים בְּשַׁבָּת,
וְלֹא אֶת הַמְּנוֹרָה אֲלָא בְּשַׁבָּעָה גְרוּתִיהָ בֵּין הָעֶרְבִים:

ה. חֲבַתִּי כֵהֵן גָּדוֹל, לֹא הָיוּ בָּאוֹת חֲצִיִּים, אֲלָא מִבֵּיא עֲשָׂרוֹן שָׁלֵם,
וְחוֹצֵהוּ, וּמִקְרִיב מִחֻצָּה בַּבֶּקָר, וּמִחֻצָּה בֵּין הָעֶרְבִים. וְכֵהֵן שֶׁהִקְרִיב
מִחֻצָּה בְּשִׁחְרִית וּמֵת וּמָנוּ כֵהֵן אַחֵר תַּחֲתָיו, לֹא יָבִיא חֲצִי עֲשָׂרוֹן
מִבֵּיתוֹ, וְלֹא חֲצִי עֲשָׂרוֹנוֹ שֶׁל רֹאשׁוֹן, אֲלָא מִבֵּיא עֲשָׂרוֹן שָׁלֵם,
וְחוֹצֵהוּ, וּמִקְרִיב מִחֻצָּה, וּמִחֻצָּה אָבֵד. נִמְצְאוּ שְׁנֵי חֲצִיִּים קָרְבִין,
וּשְׁנֵי חֲצִיִּים אוֹבְדִין. לֹא מָנוּ כֵהֵן אַחֵר, מִשָּׁל מִי הִיָּתָה קֹרְבָה. רַבִּי

שְׁמֵעוֹן אוֹמֵר, מְנַשֵּׁל צָבוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מְנַשֵּׁל יוֹרְשִׁים. וְשִׁלְמָה
הִיְתָה קְרֵבָה:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org